

DARINKA **NA VÝLETĚ V ZOO**

Libuše Křapová

ilustrace
Dita Hradilová

ORIGONA

Copyright © Libuše Křapová
Illustrations © Dita Hradilová

ISBN 978-80-88116-21-9

ID 005-01

Milá Darinko,

*blahopřejeme Ti k úspěšnému dokončení školky
a věnujeme Ti na památku tuto knížečku :)*

Bába Jája a děda Pája

27. června 2025

Úvod

Hlavní postavou tohoto poutavého příběhu je Darina Sobolová, modrooká blondátá statečná holka, která se narodila 20. září 2020 a má ráda fialovou barvu. Bydlí s maminkou, babičkou a kocourkem Vašíkem v Březnici, kde také toto dobrodružství začalo.

Ze začátku to vypadalo, že jde o normální školní výlet do zoo. Zvídavá a neposedná Darinka však dala událostem jiný směr. Že se to všechno opravdu stalo, ví i její kamarádka Emilka.

A vy teď poslouchejte nebo čtěte, co se vlastně v zoo přihodilo.

1. Jak Darinka s Emilkou jely na výlet

Darina Sobolová je obyčejná holka, která bydlí v Březnici s maminkou, babičkou a kocourkem Vašíkem. Má blondáté vlasy, bystré modré oči a zajímá ji všechno na světě. Její zvědavá povaha ji občas přivede do nečekaných situací, ale to Darince nevadí. Dobrodružství má ráda. A taky má ráda zvířata. Doma jí proto jako dárek k narozeninám slíbili výlet do zoologické zahrady. Jenomže 20. září, kdy má Darinka narozeniny, už uplynulo, a v zoo ještě nebyli. Ten den zrovna hustě pršelo, pak se pokazilo auto, potom měla Darinka angínu, prostě pořád se něco dělo.

„Určitě pojedeme, neboj se,“ utěšovala ji maminka. „O tenhle dárek nepřijdeš. Ale na to nejlepší si někdy musíš počkat.“

Darinka to chápala, ale stejně se už nemohla dočkat. Do zoologické zahrady jezdili několikrát do roka a ona tam pokaždé objevila něco nového a zajímavého.

A tak se moc zaradovala, když jim paní učitelka oznámila, že na výlet pojedou do zoo. Okamžitě začaly s nejlepší kamarádkou Emilkou plánovat, která zvířata jim nesmí uniknout.

„Já se nejvíc těším na lva,“ povídala nadšeně Emilka.
„Ten když zařve, všechna ostatní zvířata prchají.“

„Hm,“ přemýšlela Darinka. „Mně se asi nejvíc líbí slon. Toho se bojí i lev, ukazovali to v televizi. Slon je ze všech zvířat na zemi největší.“

Večer před výletem si Darinka pečlivě nachystala všechno, o čem byla přesvědčená, že to bude potřebovat: oblíbené fialové šatičky, mikinu, kšiltovku i ponožky. Do svého batůžku si složila také malou pláštěnku. Když jí maminka přišla dát pusu na dobrou noc, až se polekala.

„Darinko, není ti nic? Nebo jsi něco provedla?“ ptala se starostlivě, když viděla Darinčin uklizený pokojíček a oblečení nachystané na hromádce.

„Já jsem se jenom chystala na zítra, na ten výlet,“ koukala Darinka na maminku nechápavě. Maminka malinko pokývla hlavou a pousmála se. „Tak se dobře vyspi, a až se zítra vrátíš, všechno mi povyprávíš.“

Když zhasla světlo, Darinka se otočila na bok a povzdychla si: „Já se tak těším, že určitě neusnu,“ a zavřela oči.

„Darinko, Darinko,“ slyšela po chvílce maminčin hlas. „Darinko, tak se přece vzbud', dnes jedeš na výlet!“

Cože? **Darinka** honem otevřela oči a rozhlédla se. Opravdu, v pokoji bylo světlo. Za oknem svítilo sluníčko a u její postele stála maminka. Holčička vystřelila z postele, až se skoro zapotácela.

„Mamko, nezaspali jsme?“

„Kdepak, ty ospalče,“ maminka se smála a přitom ji pobízela. „Tak se rychle oblékni!“

Darinka byla vypravená za chvíličku. Maminka jí zatím do batůžku uložila svačinu a pití, **Darinka** si ho hodila na záda a pak jen netrpělivě podupávala u dveří. Čekala na maminku, musí ji přece doprovodit k autobusu.

„Mamí,“ zavolala nedočkavě směrem ke kuchyni, „tak už pojd', ať nám neujedou!“

„Nezapomnělas na něco?“ s potutelným úsměvem se jí zeptala maminka.

Darinka se zarazila a zapřemýšlela. Ne, všechno přece má!

„A co tak, kdyby sis chtěla koupit zmrzlinu, nebo nějakou limonádu. Máš peníze?“

Darinka vykulila oči. No samozřejmě, nějaké peníze má v pokladničce, šetří si na nové kolo, a pokladnička je v pokojíčku.

„Maminko...” začala prosebně. Maminka se na ni usmála a naplnila jí její malou fialovou peněženku drobným kapesným.

„Už jsi veliká holka, Darinko. Věřím, že nebudeš utrácet za zbytečnosti. Ale k výletu nějaké mlsky taky patří. Tady něco máš, a dobře si rozmysli, za co peníze utratíš. A co ti zbyde, můžeš dát do pokladničky.”

Před školou už čekal nový autobus a kamarádka Emilka v něm držela Darince místo vedle sebe. Konečně už všechny děti nastoupily, zamávaly rodičům a paní učitelka spočítala, zda jsou všichni. Pak se usmála na jednu maminku, která pojede s nimi a pomůže jí dávat na děti pozor, kývla na pana řidiče a mohlo se vyjet.

2. Jak **Darinka** mlsala s plameňáky

„Hele, **Emilko**,“ šťouchla **Darinka** do kamarádky a mlsně koukala ke stánku s její oblíbenou pochoutkou, „támhle prodávají cukrovou vatu! Já si jdu koupit, mamka mi dala peníze.“ A **Darinka** odběhla.

Celá skupina dětí s paní učitelkou i jednou maminkou stála hned za hlavním vchodem, pod velkou informační cedulí.

„Tak, děti, rozuměly jste?“ ptala se zrovna paní učitelka. „Rozdělíme se teď do dvojic, a každý z dvojice si bude toho druhého hlídat. A pokud ho ztratí, hned mi to řekne! Jak jste se rozdělily?“

Paní učitelka pozorovala děti a souhlasně pokyvovala hlavou, když se dělily do dvojic.

„**Emilko**, a kde máš **Darinku**?“ obrátila se naposled k **Emilce**.

„Támhle,“ ukázala **Emilka** směrem ke stánku s cukrovou vatou, ale současně s její odpovědí se ozval hlasitý pláč. Irenka zakopla o kámen, upadla a uhodila se. Paní učitelka se k ní otočila, přesvědčila se, že se jí nic nestalo, a pak zavelela: „Jdeme, děti!“

Emilka se váhavě vydala za ostatními a cestou se otáčela po **Darince**. Kde je? Už si koupila tu vatu?

Darinka zatím netrpělivě poskakovala u stánku. Konečně na ni přišla řada! Dychtivě uchopila pochoutku za špejli a otočila se zpět. A hned se zarazila. Kde jsou ostatní? Kam se má vydat? Kterou cestou?

Vtom odněkud zaslechla pokřik.

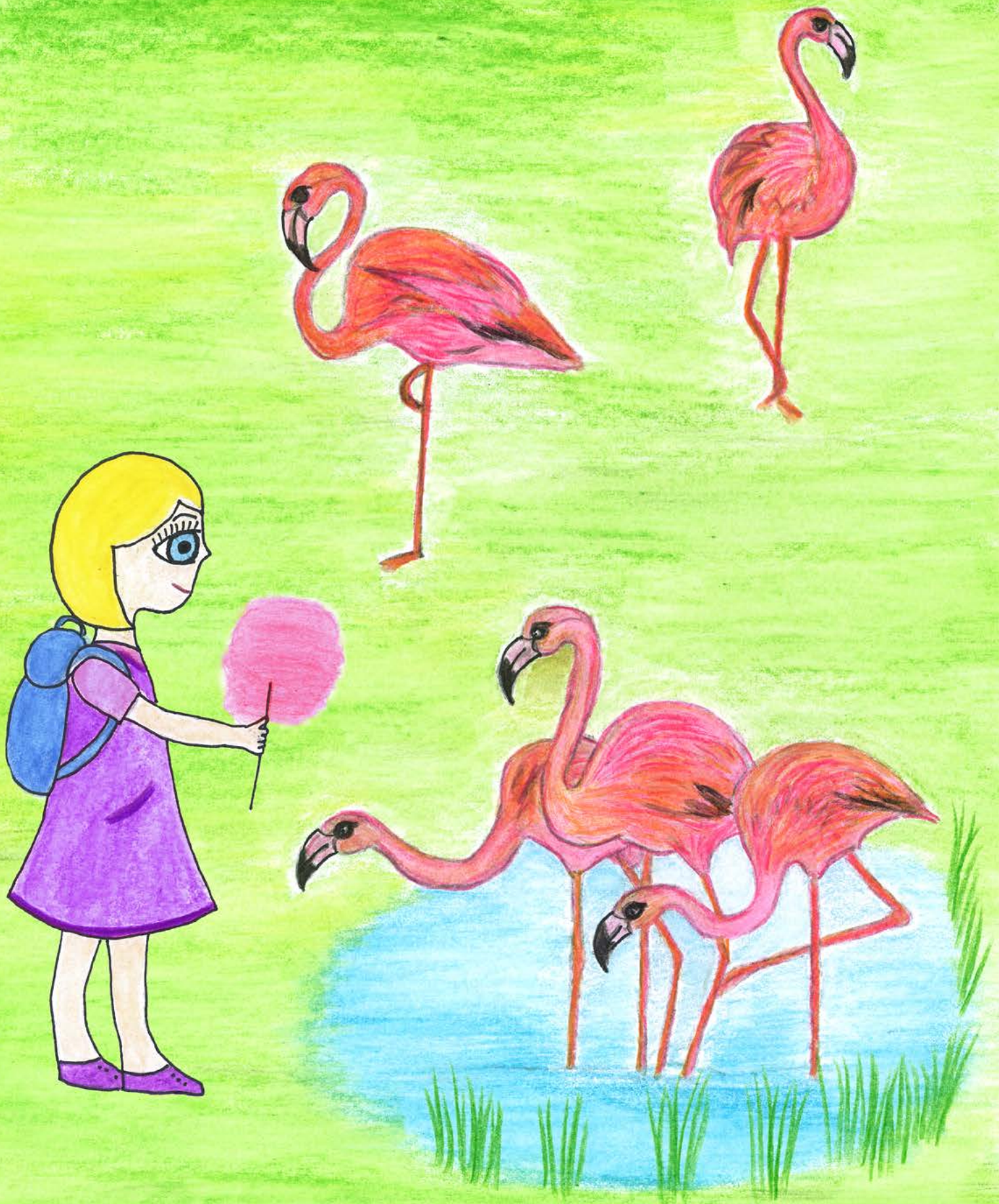
„Aha, tam budou,“ zaradovala se a bez váhání se rozběhla po pískem vysypané cestě. Proběhla kolem velkého proskleného pavilonu, pak minula vysoký strom a prudce se zastavila. Stála přímo u členitého mělkého jezera. Břeh byl lemovaný porosty nízkého zeleného rákosí a ve vodě přešlapovalo hejno velkých ptáků. Dlouhé nohy, růžové peří, malá hlavička se zahnutým zobákem...

„Jé,“ vydechla **Darinka** překvapeně, „plameňáci!“

Plameňáci stáli v řadách a pohybovali se jako v nějakém tanci. Chvilku doleva, pak doprava, čelem vzad. Hlavu do vody, chvilku vydržet a pak ji zase vysoko zvednout. A přitom křičeli a rámusili. Právě tyto zvuky **Darinku** zmátly, myslela si, že to pokřikují děti z její třídy.

Darinka na ně chvíli uchváceně hleděla, úplně zapomněla na cukrovou vatu, kterou pevně držela v ruce. Vtom jeden z ptáků zvedl hlavu a zadíval se přímo na ni.

„Ukradla nám peří! Peří nám ukradla!“ dal se do křiku.

„Kdo, kdo? Kde, kde?“ začali se ozývat ostatní ptáci.

„Má ho v ruce! Má ho v ruce!“ povykoval opět první plameňák. Růžoví ptáci se začali houfně obracet, jejich tanec se změnil a ptáci se přibližovali k Darince.

Darinka stála na břehu jako přikovaná, jen s úžasem sledovala, co ptáci vyvádějí.

„Proč tak křičí?“ kulila oči holka, „proč jdou ke mně?“

Plameňáci se stále blížili a neustále pokřikovali. Panečku, to byl rámus!

„Má naše peří! Komu chybí peří? Vzala někomu peří! Chytněte ji! Klovněte ji!“ křičeli růžoví ptáci jeden přes druhého.

„Dívají se na mou vatou!“ uvědomila si Darinka. „Třeba na ni mají chuť.“ A Darinka k nim natáhla ruku s cukrovou vatou.

„Chcete ochutnat? Je dobrá!“

Plameňáci se pohybu ruky zalekli. Zmlkli a zastavili se. Pak ten nejbližší natáhl krk a pořádně si prohlédl, co mu to Darinka podává.

„Nemá peří! Není to peří!“ zavolal pak směrem k ostatním. Nohatí ptáci se zase otočili a tanečním krokem se vraceli do středu jezírka. Jen ten jeden zůstal stát a koukali si s Darinkou do očí. Pak velký pták udělal ještě jeden krok, natáhl krk a d'ob, uzobl si kousek vaty.

7. Jak **Darinka** s kozlíkem potkali lva

„Mek,“ ozvalo se za ní. To na sebe zase upozornil kozlík. „Mek, tak už pojď, já se tady bojím!“

Darinka si povzdychla a obrátila se. Jenže hned se zase zastavila. Zarazilo ji dlouhé, temné, hluboké, hrdelní vrčení. Kozlík ani nemukl a šup, schoval se holčičce za záda. **Darinka** stála, nedutala a upřeně se dívala přes cestu do druhého areálu. Těsně u příkopu tam stál lev. Velký, plavý, s mohutnou rozcuchanou hřívou, v otevřené tlamě obrovské zuby, na napjatých nohou pořádné drápy.

„Hrr, vrr,“ dával o sobě vědět a přitom soustředěně pozoroval **Darinku** i jejího černého kamaráda.

„Je ode mě tak blízko. Ještěže je tady ten silný plot,“ pomyslela si vyděšená **Darinka** a leknutím sotva stála na nohou. Jenže než sebrala síly k odchodu, stalo se něco nečekaného. Lev si pomaloučku lehl, přestal vrčet a jen slabounce jakoby mňoukl. **Darinka** se přestávala bát a začala být opět zvědavá. No co, přes plot jí lev neublíží, tak si ho aspoň pořádně prohlédne.

„Ty jsi ale hezká kočička,“ zasmála se nakonec. Lev zase jen jemně zavrňel a ani se nehnul.

„Nechodte pryč!“ prosil je svým vrněním lev. „Jsem tady tak sám, nemám žádného kamaráda.“

„Mek, mééé,“ odpověděl místo holčičky kozlík. „Mééé, proč se divíš? Každého sežereš. Bojím se tě.“

„Neboj se, nemám hlad,“ broukal lev. „A kamaráda bych určitě nesežral. Hráli bychom si spolu.“

„Nehráli, ty bys mě honil a pak sežral,“ trval na svém kozlík. Lev chvíli mlčel. Jak má kozlíka přesvědčit, že mu nechce ublížit? Jak moc je nešťastný, že nemá žádného kamaráda!

„Jsi za plotem, nemusíš se bát. Ale můžeš si se mnou přece aspoň povídat,“ napadlo ho konečně.

„Mít kamaráda lva?“ dumal kozlík. Nakonec mu lva začalo být líto. „Já mám tolik kamarádů, a on žádného, nemá si s kým hrát a povídat.“ Zvedl hlavu a pozorně si lva prohlížel. Šelma klidně ležela, jen ocas se jí občas pohnul, sklíčený pohled upřený na kozlíka.

Darinka se zájmem pozorovala, jak kozlík pomekává a lev pobrukuje.

„Oni si vyprávějí,“ divila se. Pak se zamyšleně otočila ke kozlíkovi, ale ten si jí nevšímal. Jen poposkočil ještě blíže k plotu a dál si povídal se lvem. Byl na sebe tak pyšný, že se lva nebojí! A dokonce se s ním chce lev kamarádit! Vždyť které jiné zvíře v zoo se může pochlubit, že má lvího kamaráda?

8. Jak se **Darinka** dostala zpátky

Darinka sklopila hlavu. Tak i kozlík ji opustil. Je tu sama a ztracená. A vůbec neví, kde najít ostatní děti s paní učitelkou!

„Ach jo,“ povzdychla si a obrátila se zpět k výběhu žiraf. Velká žirafa tam pořád stála, dlouhým jazykem olizovala a čistila neposednou žirafku a jedním okem pokukovala na **Darinku**.

